

doopsgezind
venster

juli augustus 2022

doopsgezinde gemeente zutphen

Auto dienst

Zr. E.Hoogterp 0575-546975
Zr. M.Rexwinkel 0575-521922
Zr. L. Boer Iwema-Bos 0575-523892

Diensten op zondag in de Doopsgezinde kerk Leeuweriklaan 23 Zutphen aanvang 10.00 uur

03 juli Br. B. Van Hulst
2de collecte: *Adoptiekinderen*
17 juli Dr. M. Van den Boom
2de collecte *DG Wereldwerk*
07 augustus Ds. I. Reinhold
2de collecte *Lilianefonds*
21 augustus Dr. G. Hilhorst
2de collecte *Broederschapswerk*
04 september Aly Meijer
2de collecte *Project Suriname*

Intrededienst

Voor verdere informatie zie website
www.dgzutphen.doopsgezind.nl

Van de redactie

De kopij voor het Venster ontvang ik graag
voor 28 augustus 2022
Emmy Nab 0575-523732
mail j.nab@chello.nl

Inhoud

Vanuit de Kerkenraad

In memoriam

Van de predikante

Ingezonden info

Gedicht

Collectes

Diaconie

Deurdienst

Middagpauzedienst

Adressen

Vanuit de Kerkenraad

ACTIEVE HERINNERING

Bijna elk jaar gaan we half mei naar kasteel Warmelo om rond te lopen tussen de bloeiende rhododendrons en azalea's. Er zit nog geen sleet op deze bezoeken: we vinden de tuinen elke keer weer prachtig. In het kasteel woonde ooit de moeder van prins Bernhard, prinses Armgard von Lippe Bisterfeld. Een lieve zoon, denken we dan, want Bernhard kocht het voor zijn moeder. Dat is toch wat anders dan de flat met zorgindicatie, die voor velen van ons de laatste periode van ons leven markeert. Sinds enige jaren staan er in de tuinen ook zandsculpturen. Ware kunstwerken, vele meters hoog en breed. Dit jaar is het thema "Echt Nederlands". Het Binnenhof met de Gouden Koets, compleet met acht paarden en wuivende handjes, de Nieuwjaarsduik met Unoxmuts op de hoofden van de deelnemers, Nijntje en ook Mens Erger Je Niet vormen onderwerpen binnen dit

thema. Dit laatste beeld toont een jongetje dat woedend een tafel omgooit en het Mens-Erger-Je-Niet-bord vliegt door de kamer, evenals de pionnen. We keken elkaar aan en glimlachten breed. Dat jongetje herkenden we: het was onze zoon.

Meer dan 40 jaar geleden was hij zo groot als het jongetje van zand en hij reageerde precies zo. Als hij er één keer vanaf gegooid werd, ging het nog. Als de tweede pion binnen korte tijd van het bord ging, kwam er in zijn voorhoofd een diepe rimpel en om onze lippen een bijna niet te bedwingen glimlach. We zagen dan dat de derde pion spoedig zou kunnen volgen en we wisten welke eruptie van woede en frustratie onze zoon zou overmeesteren en daar moesten we, op de voorhand en tot grote woede van onze nazaat, om grinniken. Niet liefdevol natuurlijk en hij zou er gemakkelijk een trauma aan over kunnen houden, maar het is meegevallen. Humor heeft hem gered.

We maakten een foto van de sculptuur en stuurden die aan onze dochter en zoon. Zij appte meteen terug: 'Ach ja.....' en niet veel later volgde Derek: 'Ik heb hier geen actieve herinnering aan'. Zo duik je met elkaar de familiegeschiedenis in en de gedeelde ervaring geeft wat extra warmte op wat al een uitzonderlijk mooie voorjaarsdag is.

Je opvattingen wat minder serieus nemen en zachtjes lachen om je eigenaardigheden is een les die ook uit een fabel van Remco Campert getrokken kan worden. Ik las hem als inleiding voor op de meest recente KR-vergadering.

'Er was eens een berg die een muis baarde. Hoewel de bevalling voorspoedig verliep, was de berg er niet gerust over. 'Hier klopt iets niet', dacht hij, 'Het is gewoon niet mogelijk dat een berg een muis baart. Een berg baart lawines, lava, beken, bomen, struikgewas desnoods,

maar geen muizen. Zou ik een abnormale berg zijn? Dat kan haast niet, want ik ben van nette komaf, in de verte zelfs nog familie van de Mont Blanc.’ Hoe langer de berg erover nadacht, hoe zenuwachtiger hij werd. In hem begon het te rommelen en te beven en hij was aan het randje van een eruptie, toen hij in het dal aan zijn voet een schouwspel zag dat hem tot het kalmerende inzicht bracht, dat deze wereld meer vreemde kostgangers herbergt. Hij zag namelijk hoe in dat dal van een mug een olifant gemaakt werd.’
Willem Wanrooij.

In memoriam Nico Bakker

Op 22 mei overleed br. Nico Bakker op bijna 92 jarige leeftijd in Huize Salland te Colmschate. De laatste paar jaar woonde hij in het woonzorgcentrum waar Hilly elke dag bij hem kon zijn en waar hij door de verzorging tot in zijn laatste dagen ervaren werd als een beminnelijk man. Zo zullen ook wij hem in de kring van onze gemeente herinneren als een vriendelijk en hartelijk mens samen met zijn vrouw Hilly. Een creatieve man met een grote liefde voor de taal. Een 'taalpurist' noemden zijn kinderen hem. In vroeger jaren schreef hij kritisch over de achteruitgang van de nederlandse taal. Wij hebben zijn taalkunstigheid met zijn humor kunnen beleven in de vele limericks die hij maakte. Met hulp van Jan en Willem kwam er enkele jaren terug nog een mooi boekje uit met meer dan 70 limericks.

Bij de voorbereiding voor de afscheidsbijeenkomst kreeg ik daaruit enkelen aangereikt waaronder deze:

*Er woont een vrouw op deze aarde
Voor wie ik al mijn liefde bewaarde.
Toen we elkaar hadden ontmoet
Was alles mooi, was alles goed
En van onnoemelijke waarde.*

Nico en Hilly ontmoetten elkaar in Haarlem, werden daar gedoopt en trouwden in de Doopsgezinde gemeente. Door alle levensfasen heen waren zij elkaars liefde en maatjes voor het leven.

Het moest bij het afscheid in Diepenveen dan ook gaan over de liefde, zo zei Hilly. Samen met dochter Mary en schoonzoon Jaap mocht ik daaraan vorm geven. Naast de woorden luisterden we naar het lied van Frans Halsema dat voor Nico en Hilly zo herkenbaar was. Het refrein luidt: *Zo alleen wil ik verder leven/ schuilend bij elkaar/ en als ik oud moet worden, dan alleen met haar.*

Een lied over hoe 2 mensen zich vertrouwd voelen bij elkaar, gekend en aanvaard in goede en kwade dagen. Hoe zij de liefde ervaren als een wonder dat je kado krijgt en waar je aan moet werken.

Over de liefde ook in wijdsere verband moest het gaan die middag bij het afscheid van Nico. Over de liefde waar Paulus over schrijft in de Corinthe-brief. Over liefde en vriendschap waar we in de kerk graag van zingen in het Taizé-lied: *Ubi caritas et amor Deus ibi est.*

Waar liefde en vriendschap is, daar is God.

We mogen vermoeden dat dat ook Nico Bakker uit het hart gegrepen was. Moge zijn gedachtenis tot troost en zegen zijn.

Jeanet van Woerden

Tijdens de afscheidsdienst van Nico Bakker werd het hierna volgende tekstfragment voorgelezen uit de bundel 'Trouw bezingen' van Huub Oosterhuis.

Onder liefde verstaan we die duizenden nuances van vriendelijkheid en vriendschap, van tact en geduld, van bedachtzame eerbied en mededogen. Van lange trouw en spontaniteit, van hoofsheid en hartstocht, van goede wil en ontroering waarmee mensen elkaar bejegenen. Ik versta onder liefde de denkkraft en de intuïtiekraft, de wijsheid en de wetenschap en alle fantasie en volharding en optimisme waarmee de aarde wordt opgebouwd – steeds opnieuw, tegen alle afbraak in.

Alles wat ten goede is, alles wat bijdraagt tot iets meer recht en vrede voor iets meer mensen, dat noem ik liefde

in, geef leiderschap door en werk aan een warme gemeenschap. Dat vind ik allemaal goede adviezen, nu zou ik er ook nog graag iets mee doen! Maar hoe?

Training levenskunst

Vrijdag 10 juni was ik bij de slotsymposium van SamenZin, een project waarin geestelijk verzorgers (GV) en Praktijk Ondersteuner Huisarts-GGZ (POH) samen gingen leren over wat goede zorg voor zingeving is. Door een GV-er en een POH-er was er een serie groepsbijeenkomsten ontwikkeld voor jongeren over zingeving en levenskunst. De eerste serie had net plaatsgevonden. De jongeren waardeerden de zes bijeenkomsten als erg positief en gingen zelf door met nog zes vervolgbijeenkomsten.

Kunnen wij dat ook?

Dat soort bijeenkomsten zouden wij natuurlijk in onze kerk ook gewoon kunnen aanbieden aan jongeren. Niet met als doel om ze 'binnen te halen' maar om iets voor ze te betekenen. Niet alleen voor onze eigen jongeren, maar ook voor jongeren daarbuiten. Maar hoe bereiken we die jongeren?

Stichting Present en het Stadsklooster

Bij de oecumenische samenkomst van Hart van Arnhem ontmoette ik Henry Witteveen, project coördinator van Stichting Present Arnhem. Hij vertelde over wat Stichting Present doet: het bij elkaar brengen van mensen die hulp nodig hebben en vrijwilligers, die iets voor die mensen willen betekenen. Ook kwam ik daar Bettina van Rijswijk tegen van Youth for Christ en het Stadsklooster.

Jongeren die eenzaam zijn en met drugs in aanraking komen

Bettina werkt in de wijk naast station Arnhem-Zuid, waar veel jongeren met drugs in aanraking komen, waar veel eenzaamheid is achter de deuren van de grote huizen. Die jongeren hebben alles op materieel gebied, maar hebben ouders die beide 50 uur per week werken en die weinig tijd en energie nog over hebben voor hun kinderen.

Samenwerken?

Bettina woont in het Stadsklooster naast Park Sonsbeek aan de Apeldoornseweg. Bettina is 31 jaar en is getrouwd. Ze woont met haar man in het Stadsklooster samen met vier gezinnen. Dat riep bij mij de vraag op, wat kunnen wij als gemeente betekenen voor jongeren? We zouden bijvoorbeeld een jongerengroep kunnen starten, een praat- en inspiratiegroep over het onderwerp zingeving, met de vragen: Hoe geef je zin aan je leven? Hoe zorg je dat je uit de buurt blijft van dingen, die onzin of waanzin in het leven brengen, zoals drugs?

Waar heeft onze gemeente zin in?

Wat geeft jou zin in je leven? Waar wordt je blij van? Wat geeft jou energie? Over deze vragen hebben Bettina en ik gepraat. We hebben ook voor elkaar gebeden. Wie weet komt hier een mooie samenwerking uit voort! In Zutphen is vast ook van dit soort samenwerking te vinden. Bijvoorbeeld met dat interessante Zutphense initiatief Walhallab.

Zijn wij als gemeente gemotiveerd om ruimte te maken voor jongeren in onze gemeenschap? Wilt u graag met hen in contact komen? Graag hoor ik wat uw ideeën hierover zijn.

Aly Meijer

Gebed

*Er is een tijd voor alles onder de hemel,
een gebed voor ieder mens op aarde:
een tijd voor het kind dat speelt
een tijd voor de grote mensen met hun dagelijks gedoe
een tijd voor wie lijdt aan lichaam of geest
een tijd voor wie emotioneel gekwetst en gewond is
een tijd voor wie bang is voor de dag die komt
een tijd voor wie vandaag zegen ondervond
een tijd om los te laten of op te rapen
een tijd voor wat we alleen met de Eeuwige kunnen
bepraten.*

HOOP HOUDEN

Afgelopen week waren we met studenten en staf van het Remonstrants Seminarium op studiereis in Parijs. Onze rector had tijdens de voorbereidingen een tentenkamp langs de Seine gezien en wilde graag met de studenten op onderzoek uit. Wie wonen daar? Hoe leven ze er? Samen met vijf studenten en met curator van het Seminarium en predikant van de Geertekerk, Lense Lijzen, ging hij met deze mensen in gesprek.

Isaac houdt van wiskunde, Rashid van voetbal

Twee jongens van zestien met dromen voor de toekomst, leven aan de rand van de Seine in Parijs, in een tentenkamp met andere jongens van een jaar of zestien. Jongens vanuit allerlei landen uit de wereld, waar het momenteel moeilijk leven is. Afghanistan, Sierra Leone, Libië bijvoorbeeld. Ze worden geholpen door vrijwilligers van Utopia56. Eva, een jonge vrouw van 18, studente politicologie, is een van de vrijwilligers van Utopia56. Voor haar studie heeft ze stage gelopen op deze plek. Nu

doet ze er vrijwilligerswerk, omdat ze een band kreeg met de jongens, die er wonen en leven.

Wat beweegt haar?

Hoe komen die jongens hier? Waarom vangt de overheid ze niet op? Waarom moeten ze op straat leven, zomer, herfst, winter, lente? Zomaar een aantal vragen die wij, studenten van het Remonstrants Seminarium, op studiereis in Parijs, hebben. Rashid komt uit Sierra Leone en is hier vanaf januari. Zijn oom heeft hem naar Frankrijk gebracht en daar achtergelaten, omdat hij zag dat zijn moeder niet voor hem kon zorgen. Rashids moeder verkoopt fruit. Zijn vader leeft niet meer. Hij heeft hem niet gekend. Zijn moeder heeft ook nog een tweeling, twee kleine meisjes. Daar heeft zij haar handen aan vol. Ze kan geen onderwijs voor haar zoon betalen. Ze wist niet dat haar broer haar zoon naar Frankrijk zou brengen, daar kwam ze pas later achter.

Hoop ondanks hopeloosheid

Isaac is via Libië en Italië naar Frankrijk gekomen. Hij vertelt dat zijn lievelingsvak op school wiskunde was. Isaac en Rashid spreken nog geen Frans, wel Engels. Daarom leren ze Frans in een leslokaal in de buurt, waar ze twee keer in de week taallessen krijgen. De rest van de tijd zijn ze in en rondom het tentenkamp, waar maximaal zestig jongens mogen verblijven. Verderop staan ook tenten. Daar wonen volwassenen, mannen uit Zuid-Soedan, die wachten op een verblijfsvergunning, waar ze weinig kans op hebben.

Overgeplaatst naar Litouwen

Een van hen vertelt dat hij voor een asielaanvraag naar Litouwen moet, maar dat ziet hij niet zitten. Hij is een asielprocedure gestart in Italië die, vanwege de situatie in

Zuid-Soedan, niet helemaal zonder kans is. Hij is echter door de EU overgeplaatst naar Litouwen om de Italiaanse uitspraak af te wachten, maar wat moet hij daar? Nu heeft hij een nieuw verzoek in Frankrijk lopen, maar vanwege de zogenaamde Dublinregeling verliest hij daarmee alle rechten en is er geen hoop meer. Ondanks de hopeloze situatie hopen ze alle drie op een plek in Frankrijk. Ze krijgen te eten van vrijwilligersorganisaties uit de buurt.

Waar stond je wieg?

Het maakt nogal wat uit waar je wieg gestaan heeft bijvoorbeeld in Friesland, waar mijn wieg stond. Of in Utrecht, waar de wieg van mijn zoons heeft gestaan, dezelfde als waar ik in Friesland in lag, of in Zuid-Soedan of in Sierra Leone. Wat kunnen we doen? Luisteren naar hun verhaal is een begin. Het zijn mannen met mentale veerkracht. Ze zijn hun reis begonnen, niet wetende waar die eindigen zou. Nu zijn ze tijdelijk hier gestrand, tot ze weer ergens anders heen moeten. Ze blijven dromen en hoop houden. Ook in de nacht. Samen bidden ze, soms alleen op hun kleedjes. Kwetsbaar en klein. Toch zijn het stoere mannen en jongens. Gaat Isaac later kinderen lesgeven in wiskunde? En geeft Rashid over een paar jaar voetbaltraining? We hopen het.

Goos Minderman, rector Remonstrants Seminarium
en

Aly Meijer, student Remonstrants Seminarium, predikant
Doopsgezinde Gemeenten Arnhem en Zutphen

De mannen op de foto komen in het verhaal niet voor. De namen van de personen met wie de auteurs spraken zijn geanonimiseerd.

Ingezonden info

Een vakantieverhaal

Tja, als je aan iedereen vraagt om een vakantieverhaal hier te delen, zal ik ook zelf over de brug moeten komen. Eind mei zijn Frank, mijn broer Wout en ik een week naar Texel geweest. Vanaf Zutphen is het nog een hele reis om er te komen. Dus onderweg eerst koffie gedaan op de dijk naar Enkhuizen en bij Wieringenwerf hadden we met mijn broer afgesproken om te lunchen.

Begin van de dag hadden we prachtig weer, maar hoe dichterbij we bij Texel kwamen, hoe meer de lucht betrokken. En ja, tijdens het wachten op de boot regende het en dat hield de hele verdere dag/avond aan.

We konden de auto op een parkeerplaats zetten, een eindje van het huisje af en met een bolderkar de bagage naar het huisje rijden.

De verdere week was het droog, maar oh wel soms heel harde wind! Wout en ik zijn halverwege de week van Den Burg naar Cocksdorp gefietst. Een mooie tocht van zo'n kleine 20 km. Met onze elektrische fietsen was dit goed te doen. Helemaal met dat we heen de wind in de rug hadden

(windkracht 7) Bij de vuurtoren hadden we de accu's nog vol. Maar toen we terug gingen hebben we er volop gebruik van moeten maken. En bij thuiskomst waren ze leeg!! Net zo leeg als wij zelf.

Maar we hadden een prachtige dag en hebben genoten van het uitzicht vanaf de vuurtoren.

Met Frank hebben we ritjes gemaakt, dorpjes bezocht, naar een openlucht museum geweest en hebben we heerlijk buiten de deur geluncht of gedineerd. Voor hem was dat genoeg. Woensdag en donderdag wilde hij in het huisje blijven om zich voor te bereiden op de reis terug.

Met Wout heb ik nog een boottocht gemaakt vanuit Oudeschild. We hebben zeehonden gespot en een rondleiding gekregen door de Marine haven in Den Helder. Er was zo nu en dan een flinke deining, waar we van genoten!

De avonden werden ingevuld met een wandeling na het eten. Frank bleef dan thuis. En als we weer terug waren, kwamen de kaarten op tafel.

Onze trouwdag was de reisdag. Deze hebben we, nadat de auto's weer ingepakt waren, eerst nog gestart met koffie met appelgebak, voordat we gingen rijden.

Onderweg in Enkhuizen nog een lunch genomen en daarna ging mijn broer weer zijn eigen weg en ook wij vervolgden onze weg naar huis.

Het fotoboek is al binnen, zodat we het altijd nog kunnen herbeleven!

Elselien

The importance of smaller steps

De bijbel over oorlog en vrede.

Graag vraag ik in onze gemeente aandacht voor het hieronder opgenomen artikel van Fulco van Hulst, dat ook heeft gestaan in Doopsgezind.nl en in de Trouw van 26 maart 2022. Misschien eens iets voor een Gemeentemiddag ? (’s avonds willen we liever niet meer ?)

Er zijn gespreksvragen bij.

Ik beschik over nog meer stukken over dit onderwerp en ook over de naam van een gemeentelid uit Deventer die lessen en uitleg geeft over diverse uitspraken in het Oude Testament.(b.v. Hoe gewelddadig is de bijbel)

Lies Hoogterp

Vrede is de weg

‘Vrede is de weg!’ – daarover zijn de meeste doopsgezinden het wel eens, maar de weg wordt op dit moment geplaveid met bommen. Daar hebben wij geen pasklaar antwoord op. Vrede is namelijk ook een lange weg. Wat er nu gebeurt in Oekraïne is evenzeer de uitkomst van een lange weg – en op de lange weg naar deze uitbarsting hebben we blijkbaar de logica van het geweld niet voldoende weten te stoppen. Is dan, nu het geweld in alle hevigheid en alle lelijkheid uit is gebarsten, opnieuw het enige wat wij als doopsgezinden verkondigen: ‘Vrede is de weg!’?

Natuurlijk moeten we oproepen tot het beëindigen van het wapengeweld. Natuurlijk moeten wij ons inspannen om de slachtoffers van dit geweld op te vangen en te steunen. Natuurlijk moeten wij bidden, ook al voelt dat voor sommige doopsgezinden in Nederland wat ongemakkelijk, maar vanuit Oekraïne wordt ons dat

expliciet gevraagd. Als kerk moeten wij niet meegaan in de oorlogsretoriek en in de logica van geweld en afschrikking. Onze opdracht ligt elders. Maar praten wij vanuit onze comfortabele positie niet te gemakkelijk over het afzweren van alle geweld? Of durven wij geen ander geluid te laten horen? Slechts voorzichtig hoor ik mensen op dit moment vragen of je er ook anders over mag denken, bang als men is om het verwijt te krijgen niet goed doopsgezind te zijn, als je bijvoorbeeld zegt dat er militair moet worden ingegrepen in Oekraïne.

Intussen worstel ik er al jaren mee, dat we ons verschuilen achter Bijbelteksten die we klakkeloos naar onze hand zetten. In mijn proefschrift over de interpretatie van de kruisdood van Jezus heb ik de aanname dat Jezus' bloed reinigt van zonden bekritiseerd, omdat die gebaseerd is op ondeugdelijke exegetische. Als ik op die manier naar de overtuigingen kijk die in een andere christelijke kerk centraal staan, dan moet ik ook kritisch durven kijken naar de wijze waarop wij als doopsgezinden onze traditie van geweldloosheid rechtvaardigen. Zo vallen er wel een paar kritische kanttekeningen te plaatsen bij het beroep dat er wordt gedaan op het gebod 'Gij zult niet doden' in de Tien Geboden. Dat gebod heeft betrekking op het eigen stamverband – en niet op bloedvergieten in een oorlog.

En willen we echt tegen de Oekraïners zeggen dat ze Poetin de linkerwang moeten toekeren? Het toekeren van de linkerwang was in bijbelse tijden bedoeld om in een ongelijkwaardige relatie iemand die hoger in de hiërarchie stond, te ontregelen. De klap op de rechterwang was met de buitenkant van de rechterhand: zo sloeg een 'meester' zijn slaaf. Door de linkerwang toe te keren nodigde de slaaf de meester uit hem met de vlakke open hand te

slaan en hem daarmee te erkennen als gelijkwaardig. Jezus geeft in de Bergrede een aantal voorbeelden van technieken die de-escalerend kunnen werken, maar ze zijn niet bedoeld om geweld af te wenden wanneer dat geweld iemand in acuut levensgevaar brengt.

Willen we onze positie als vredeskerk bijbels-theologisch onderbouwen, dan moeten we onze argumentatie dus nog eens kritisch tegen het licht houden. En misschien moeten we dan ook erkennen dat er op grond van de Bijbel ook valt te pleiten voor gewapende interventie, hoe veel moeite we daar zelf misschien mee hebben.

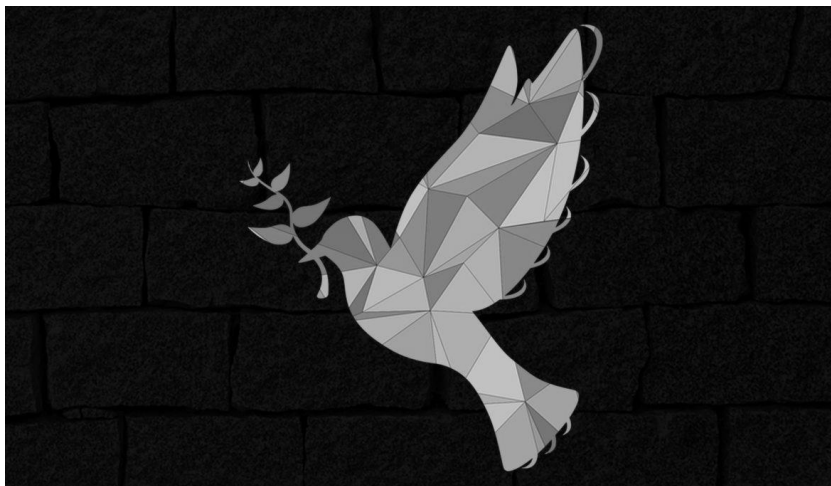
Versta mij niet verkeerd! Ik heb diep respect voor de mensen die weigeren de wapens op te nemen en die liever sterven dan dat zij een ander mens het leven benemen. Maar het is niet aan mij – en het is mijns inziens ook niet aan ons – om te zeggen dat de Oekraïners zich niet mogen verdedigen. Ik keur het wapengeweld af, maar net zomin als ik het recht heb een ander het leven te benemen, heb ik het recht een ander te vertellen dat hij zich niet mag verweren.

Helaas blijven we intussen veelal vasthouden aan onze oude idealen en durven we onze vragen en twijfels niet te erkennen. Er valt nog een wereld te winnen met strategieën van geweldloze weerbaarheid, maar de oorlog tegen Poetin wordt er niet mee gewonnen. Dus laten we het gesprek aangaan en niet langer 'stillen in den lande' blijven.

Vrede is de weg – en het zal nog een lange weg worden. En ik bid dat ik mij niet laat meezuigen in de logica van het geweld, dat ik de haat niet in mijn hart toelaat, dat ik de ander niet als vijand aan ga merken. Ik bid dat ik de weg naar vrede steeds weer zal zoeken. Ik bid dat ik nooit voor de persoonlijke keuze zal komen te staan of ik mij

moet verweren of dat ik de andere wang toe zal keren. Ik bid ook dat wij ons getuigenis als vredeskerk ten volle zullen laten klinken – en dat we met elkaar opnieuw in gesprek zullen gaan over de vraag wat dat allemaal betekent. En dan gaat het ook over eerlijk delen, circulaire economie, onderlinge omgangsvormen, niet meer vliegen binnen Europa, ga zo maar door. Ik bid dat de weg naar vrede een vreedzame weg zal zijn. Dat de oorlog niettemin snel tot een einde zal komen, dat mogen we uiteraard hopen en we mogen er om bidden, maar in de tussentijd moeten wij vooral het leven blijven omarmen en blijven vieren: ons eigen leven en het leven van degenen die hebben moeten vluchten om in leven te blijven. Uiteindelijk is dat het beste antwoord op het geweld en de dood waar we mee worden geconfronteerd: dat we het leven en elkaar liefhebben.

<https://www.doopsgezind.nl/dnieuws.php?nr=61307>

Beste leden van de doopsgezinde gemeenten van de Ring Arnhem-Twente,

De doopsgezinde gemeente Apeldoorn heeft met 3 andere geloofsgemeenschappen een samenwerkingsverband De Groene Hoed voor het organiseren van zingevingsactiviteiten.

Op het programma voor het nieuwe seizoen 2022-2023 staat op 10 maart 2023 de doopsgezinde voorstelling *Ontmoeting met gevolgen*, gespeeld door Korneel Roosma. In de bijlage lees je hier meer over.

We nodigen jullie hiervoor alvast van harte uit.

Met vriendelijke groet,

AnneJet Bennink
secretaris

Tijdens de bijzondere ledenvergadering van j.l. 19 juli werd het voorstel gedaan om - o.a. als een soort dienst aan de wijk - een z.g. bibliotheekje in de kerktuin (naast de zij ingang) te plaatsen waar we onze overvloed van boeken in kwijt kunnen. Als U bent zoals ik ruimt U ook geregeld boeken op omdat U er geen plaats meer voor heeft en zo is er in onze kerkboekenkast ook al geen ruimte meer.

Deze bibliotheekjes vind je op diverse plaatsen in de stad - en ook verder in vele steden in Europa- en je kunt er verrassende en waardevolle vondsten in doen. Ik vind er vaak wat of plaats er wat. In deze wijk bestaat zoiets nog niet. We gaan dus op zoek naar een geschikt kastje; dat natuurlijk "lekvrij" etc. gemaakt moet worden. Is er iemand die zoiets heeft staan ? Warm aanbevolen.

Lies Hoogterp

Gedicht

Zo ellendig
onbestendig
is het noodlot, als de maan,
die crescendo,
decrescendo
schijf kan zijn en bol kan staan.
't Lot doet vrezen
en genezen
alles op zijn eigen wijs.
Halve zachten,
maar ook machten
doet het smelten als het ijs.

Nooit integer,
steeds weer leger,
alsmaar wentelend, wentelend rad,
dat kan kraken
wat wij maken
en dan heb je het gehad.
In 't verborgen
breng je zorgen
en ging niet aan mij voorbij,
want ik dobbel,
dus nu hobbel
ik je piemelnaakt voorbij.

Willem Wilmink

Opbrengst collectes mei en juni 2022

01 mei	2022:	€ 33,15
15 mei	2022:	€ 33,65
05 juni	2022:	€ 62,50
19 juni	2022:	€ 23,45

Per bank is tussen Pasen en Pinksteren € 20,00, als collecte/gift voor de eigen gemeente binnengekomen.

De boekhouder

Collecte diaconie

01 mei	Indonesische broederschappen	€ 23,65
15 mei	Stichting Leergeld	€ 67,40
	Per bank binnen gekomen in mei	€ 40,00

05 juni	DG Zending	€ 48,15
19 juni	inloophuis Almere	€ 17,45
	Per bank binnengekomen in juni	€ 50,93

Deurdienst

03 juli	Elselien de Meulder
17 juli	Marina Duim
07 augustus	Siepko Duim
21 augustus	Lydeke Boer Iwema
04 september	Mieke Iwema

- Zelf voor ruiling zorgen, als dat nodig is
- De wijziging aan Willem doorgeven

Verjaardagen

12 juli Mevr. E.J. Bleyswijk-Kleiberg
17 juli Mevr. P.H.A. Wanrooij-Mus
22 juli Mevr. M.W. Reurslag-van Deursen
31 juli Dhr. W. Derksen

06 augustus Mevr. M.E. Duim-Landwier
08 augustus Mevr. A. vander Ham
21 augustus Mevr. E.C. Hoogterp
27 augustus Mevr. M.J. Kruik
28 augustus Mevr. H.M. Bakker-Mulder

Juli 2022

07 juli Onbekend
14 juli Ds. R.W. Heins
21 juli Dhr. A. Verburg
28 juli Mw. Ds. D. Van Alphen-Ubbens

Augustus 2022

04 augustus Onbekend
11 augustus Ds. W. Stolte
18 augustus Ds. C. Bochanen
25 augustus Mw.Ds.L.Van Prooyen-Schuurman

Predikant

Aly Meijer
Telefoon 06-26493146
alyjmeijer@gmail.com

Kerkenraad

Voorzitter

A.C.M. Dassel
Telefoon 0570-677801
dasselcarin@gmail.com

Secretaris

Elselien de Meulder
Telefoon: 06-51872512
ejdemeulder@hotmail.com

boekhouder

R. Boer Iwema
bankrekening
DG. Zutphen
NL06RABO0376722339
postbankrekening DG.gemeente
Zutphen NL64INGB0000904945

diaconie

bankrek. DG. Zutphen
NL43INGB0007208286

kosterij

Telefoon 0575- 523732
Jan en Emmy Nab 06-43782166

postadres:
website:
e-mail adres:

IJsbaanstr. 2 7203 JH Zutphen
www.dgzutphen.doopsgezind.nl
info@dgzutphen.doopsgezind.nl